

major dr praw Jan Michał Madziara (1892 – 1940)

Jan Michał Madziara urodził się 8 sierpnia 1892 roku w Gogołowie. Syn Władysława i Bronisławy z Rotterów. Dziecięce lata spędził w Przytkowicach powiat Wadowice w rodzinie swoich siostr, a następnie w Krakowie, gdzie uczęszczał do szkoły powszechnej. W latach 1907-1911 uczęszczał do Gimnazjum św. Anny w Krakowie. Po jego ukończeniu rozpoczyna studia na Wydziale Prawa Uniwersytetu Jagiellońskiego, które przerywa mu wybuch I wojny światowej. W dniu 3 września 1914 roku zostaje wcielony do 56 pułku piechoty armii austriackiej. Po przeszkoleniu skierowany zostaje na front i walczy w rejonie Gorlic, a następnie pod Lwowem, gdzie w dniu 25 lipca 1915 roku dostaje się do rosyjskiej niewoli, z której powraca dopiero po trzech latach – to jest sierpniu 1918 roku. Po liczącym dwa miesiące urlopie rekonwalescencyjnym już w listopadzie tegoż roku wstępuje w szeregi nowoutworzonego Wojska Polskiego. Po wojnie polsko – sowieckiej będąc nadal w wojsku, podejmuje przerwane przez wybuch I wojny światowej studia, które kończy w 1923 roku. Po ukończeniu studiów otrzymuje stopień wojskowy porucznika i rozpoczyna służbę stałą w sądownictwie wojskowym, w Wojskowym Sądzie Rejonowym w Gnieźnie. W 1924 roku przeniesiony zostaje do Wojskowego Sądu Rejonowego w Katowicach, w którym to awansuje na kapitana. W latach dwudziestych doktoryzuje się na Uniwersytecie Jagiellońskim gdzie uzyskał stopień doktora praw. Od 1937 roku pracuje jako sędzia w Wojskowym Sądzie Rejonowym w Poznaniu, gdzie zamieszkał na stałe z rodziną. Po roku czasu przeniesiony służbowo do Wojskowego Sądu Okręgowego w Brześciu, gdzie zastał go wybuch II wojny światowej. Czternastego września 1939 roku zapada decyzja o ewakuacji placówki na południowy wschód, aby uniknąć dostania się jej składu w ręce niemieckie. Po 17 września kadra sądu znalazła się na terenach zajętych przez Armię Czerwoną. W dniu 19 września 1939 roku w rejonie Równego cały stan osobowy wspomnianego sądu dostał się do radzieckiej niewoli. Majora Madziarę zabrano z ulicy z 4-letnim synkiem – Jankiem i aresztowano. Ojca zatrzymano, a dzieckiem zajęły się osoby postronne do czasu przybycia matki. W tym samym czasie wszelki ślad po majorze Madziarze zaginął. Dopiero w grudniu 1939 roku nadeszła do rodziny długo oczekiwana kartka – pocztówka, w której major donosił, że przebywa na terenie Związku Radzieckiego w Starobielsku. Kolejna kartka, tym razem ostatnia, dotarła do rodziny również ze Starobielska w dniu 12 marca 1940 roku. Tak jak inni więźniowie obozu w Starobielsku major Jan Madziara został zamordowany w siedzibie NKWD w Charkowie pomiędzy 5 kwietnia a 12 maja. 1940 roku. Ciała zamordowanych były wywożone ciężarówkami i grzebane w zbiorowych mogiłach pod Charkowem, w VI rejonie strefy leśno-parkowej, 1,5 km od wioski Piatichatki.

Major dr Jan Madziara za wzorową, wojenną i pokojową służbę wojskową otrzymał szereg odznaczeń, a szczególnie: *Krzyż Zasługi, Medal ochotniczy za wojnę 1918/1921, Medal 10-lecia Niepodległości Polski i Medal za długoletnią służbę wojskową.*

Dąb pamięci, poświęcony majorowi doktorowi Janowi Michałowi Madziarze został posadzony 11.11. 2010r. przed budynkiem Zespołu Szkół w Gogołowie. Opiekę nad dębem sprawują uczniowie szkoły.